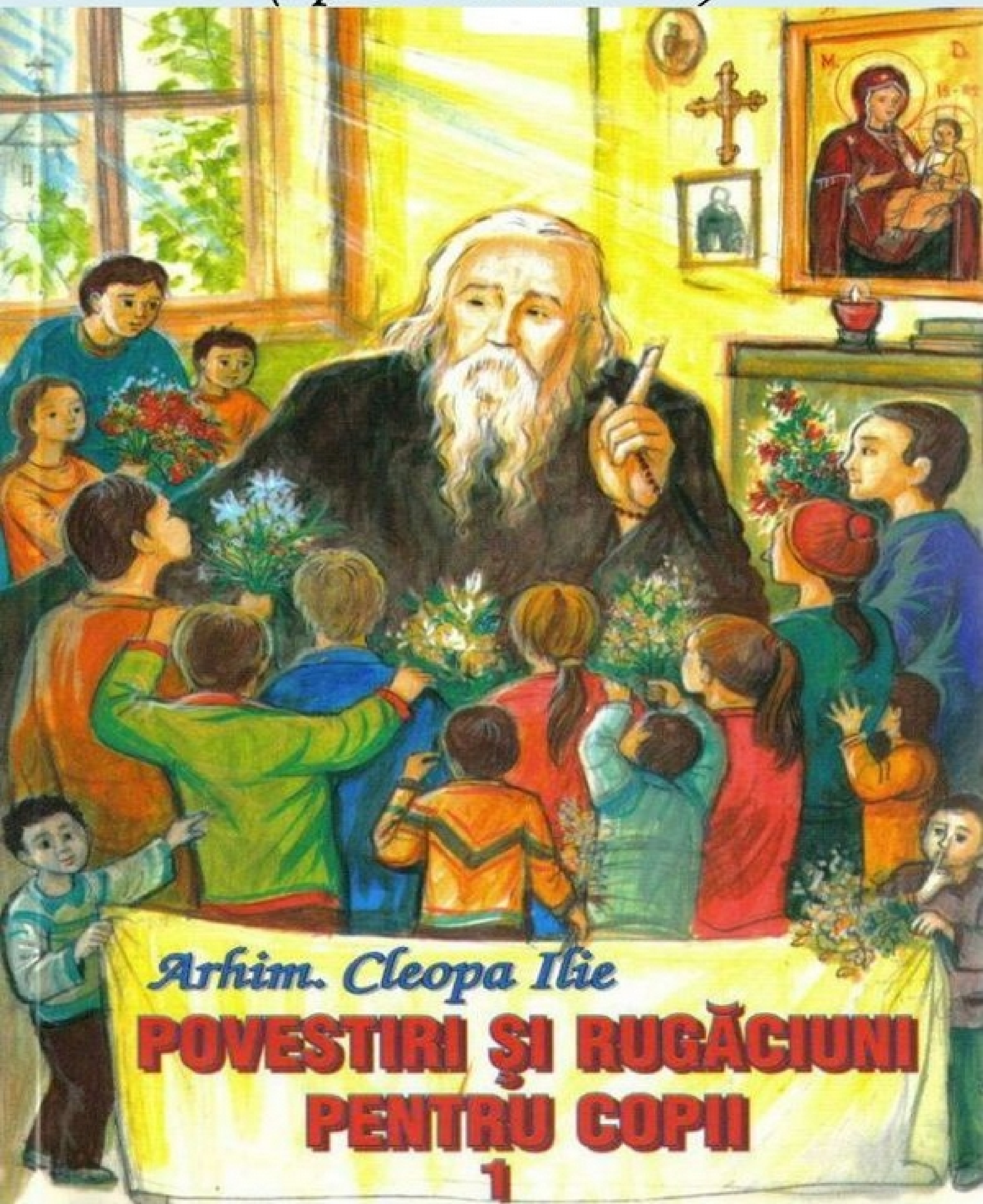
Cum poate să treacă o mie de ani?

(o povestioară din carte)

„O mie de ani înaintea ochilor Tăi,
Doamne, sunt ca ziua de ieri care a trecut”
(Psalmul 89, 4)

CUM POATE SĂ TREACĂ O MIE DE ANI CA O ZI?

Era demult un călugăr într-o mănăstire și se întreba: „Cum poate să treacă o mie de ani ca o zi?". Atât este de frumos în Rai și atât de mare fericire, încât o mie de ani pare o zi.

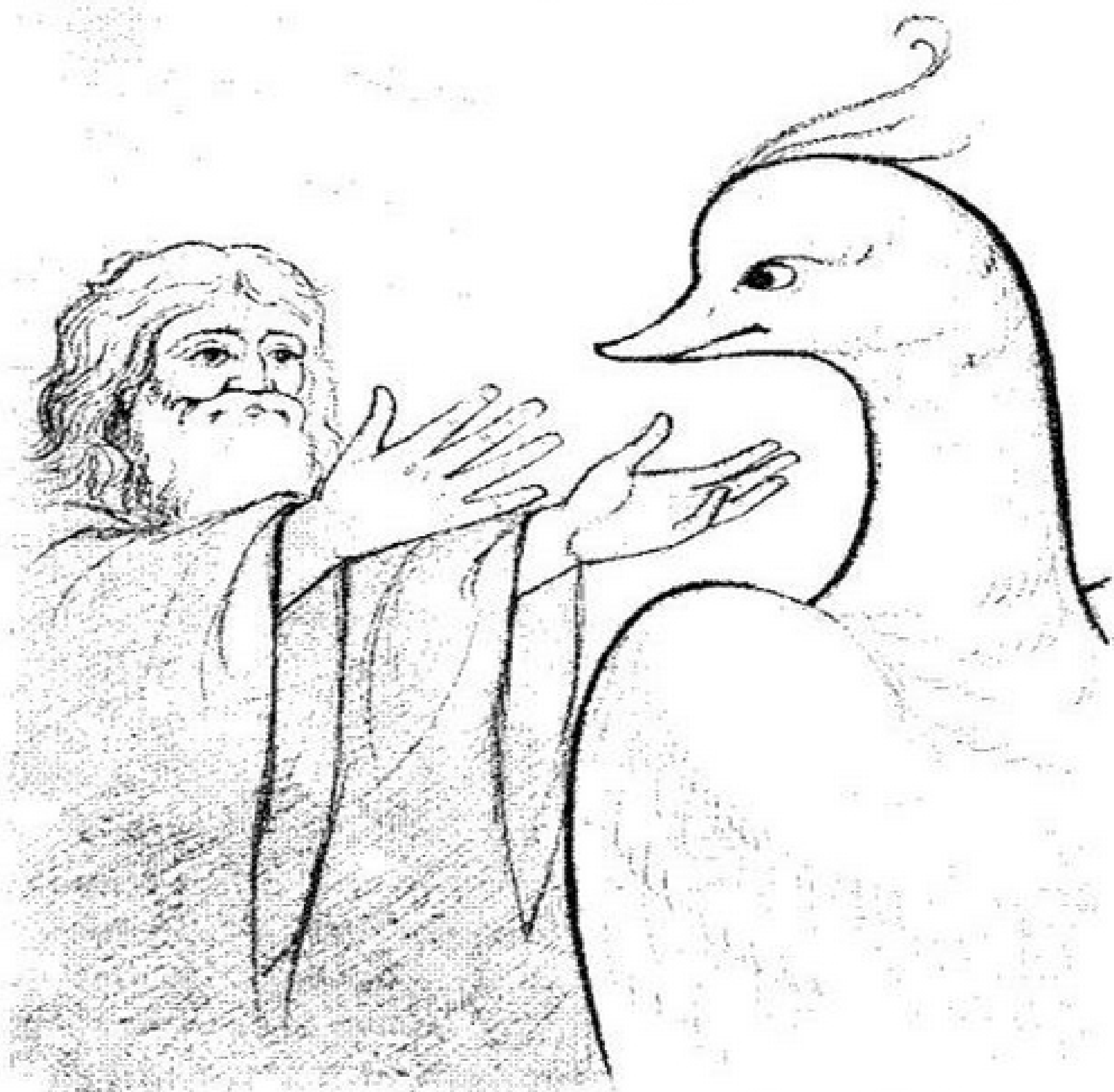
Călugărul era paraclisier la biserică și avea viață înaltă. El s-a rugat Maicii Domnului câțiva ani de zile și zicea: „Maica Domnului, roagă-te la Mântuitorul Hristos să-mi arate cum trec o mie de ani ca o zi? Căci știu că aceste cuvinte ale Duhului Sfânt sunt adevărate". S-a rugat trei ani și i-a arătat Dumnezeu.

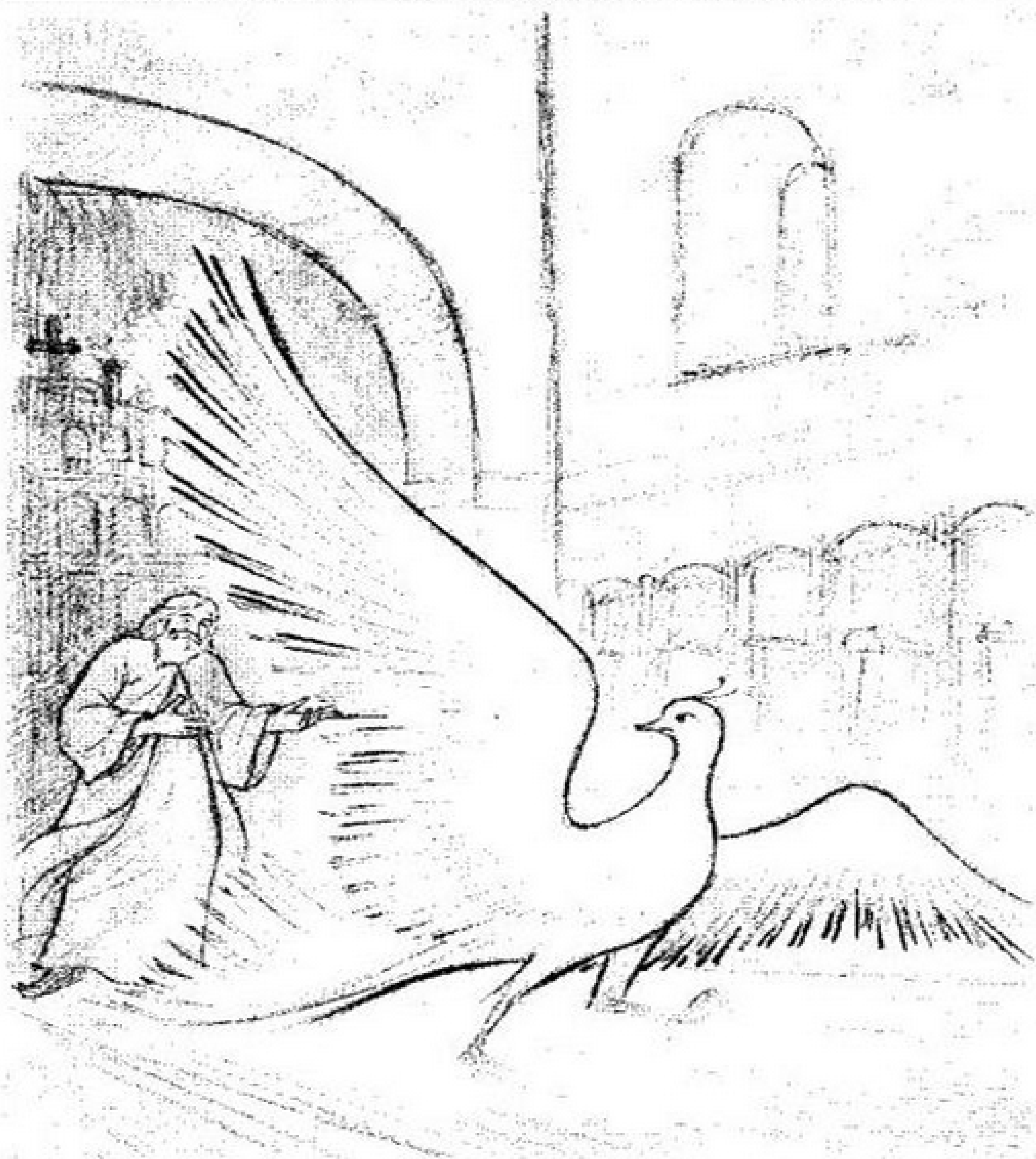
Fiind paraclisier, după slujba de la miezul nopții a rămas singur în biserică citind acatistul Maicii Domnului. Cheile le avea în mână și fesul îl pusese pe o strană.

Deodată a intrat în biserică un vultur și s-a așezat pe iconostas. Dar atât era de frumos vulturul, cum nu mai văzuse în viața aceasta nimeni. Era cu mii de culori, avea coc, ochii negri și se uita prin biserică. Fiecare pană era ca o piatră scumpă.

Călugărul, când a văzut vulturul că s-a așezat pe iconostas, a uitat să se mai roage și s-a gândit: „Măi, eu mă reped ca să-l prind! Că dacă l-oi prinde pe acesta, nu-mi mai trebuie altă avere pe fața pământului. Măcar o pană să iau de la el!”.

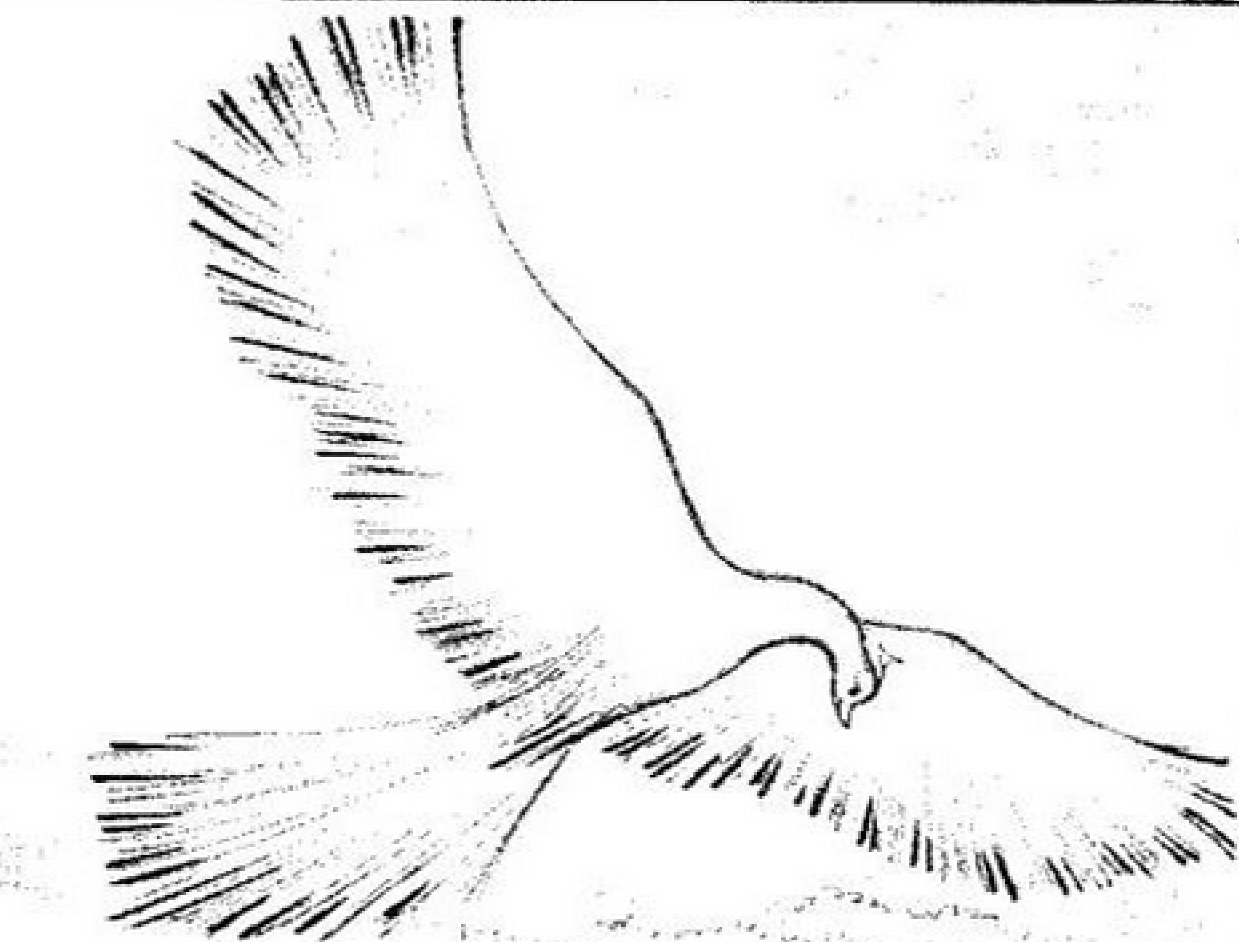
S-a repezit spre vultur, dar vulturul a zburat în mijlocul bisericii. Se făcea că nu poate zbura. Călugărul, după el. Când să-l prindă, vulturul a zburat în pridvor. „Vai de mine! Doamne, ajută-mă să-l prind!”.

Dar când să pună mâna pe el, vulturul iar a zburat, dar mai mult pe jos; ieșind din biserică în curtea mănăstirii.

Apoi, zburând mai departe, s-a așezat pe gard. Când s-a repezit călugărul spre gard, vulturul a zburat în pădure. Călugărul a sărit peste gard, zicând: „Doamne, ajută-mă să-l prind!”.

Când să pună mâna pe el, vulturul a zburat într-o poiană mare. „Doamne, nu mă lăsa. Măcar o pană să iau de la el!”.

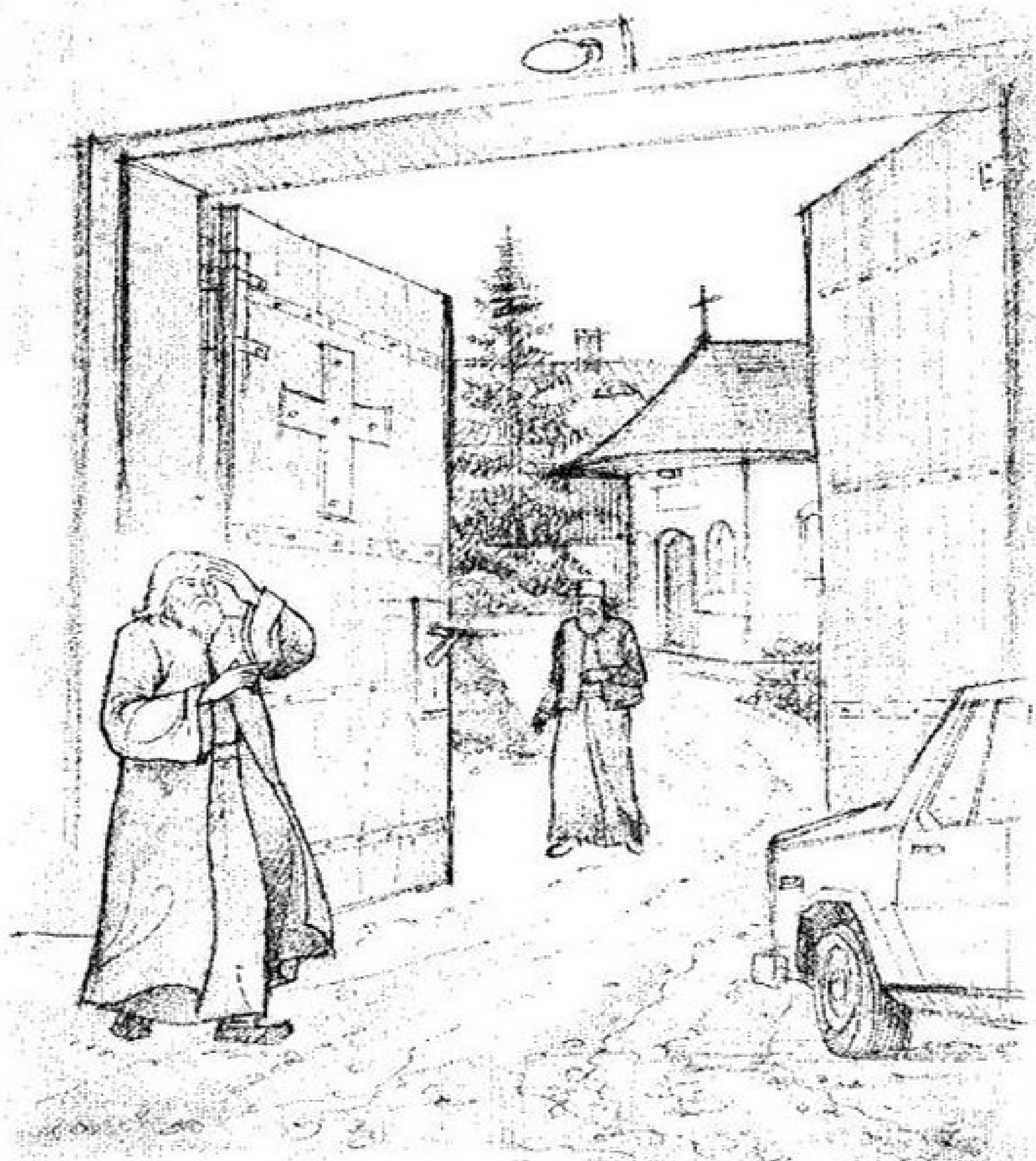
Când s-a repezit în mijlocul poienii la vultur, acesta a zburat într-un brad. Atunci a început a plânge călugărul: „Doamne, n-am fost vrednic măcar o pană din el să iau". Şi se uita la vultur. „Doamne, Doamne, ce frumoasă pasăre! N-am mai văzut aşa pasăre frumoasă!".

Dar deodată vulturul a început să cânte o cântare cum nu a mai auzit el pe faţa pământului. Era îngerul în chip de vultur, dar el nu ştia; şi a stat şi s-a uitat la vultur, care i-a cântat 355 de ani.

Părându-i-se că a trecut doar un ceas, călugărul, în timpul acesta, nici nu a îmbătrânit, nici nu a obosit, nici nu a flămânzit, nici nu a însetat şi nimeni nu a dat peste el.

Apoi zburând vulturul, monahul fiind cu cheile bisericii în mână, şi-a adus aminte: „Vai de mine, nu mi-am luat nici fesul şi biserica a rămas descuiată; mă duc să încui biserica".

A venit la mănăstire, având cheile bisericii în mână; dar mănăstirea nu o mai cunoştea. Biserica era acoperită altfel, chiliile erau altele.

Se gândi întru sine: „Doamne, ori eu mi-am ieșit din minți, ori mănăstirea asta nu-i a noastră”.

Știind că stătuse doar un ceas și ceva, s-a dus la portar cu cheile în mână.

Portarul vede un bătrân cu barbă albă, foarte strălucit la față și-i zice:

— Binecuvintează, părinte! Cu ce drum pe la noi?

— Fiule, mă duc să încui biserica.

— Dar de unde ești?

— De aici, de la mănăstire.

— Dar unde ai fost dus?

— Până aici, mai aproape.

— Părinte, nu ești de la noi.

— Nu mă cunoști, fiule, dar eu sunt călugărul cutare, sunt paraclisierul și mă duc să încui biserica!

— Stai, părinte, să mă duc să-i spun stareţului.

Dar stareţul a visat în noaptea aceea o descoperire și a auzit un glas de trei ori: „Deschideţi porţile mănăstirii ca să intre porumbelul Domnului!".

— Părinte, a venit un călugăr bătrân, luminat la faţă, zicând că vrea să încuie biserica, că el este paraclisier.

— Deschide-i, fiule, că o taină mare este aceasta! Vino cu el la mine.

Când a venit la stareț, acesta l-a întrebat:

— Părinte, mă cunoști pe mine?

— Nu.

— Dar mănăstirea o cunoști?

— Nu o mai cunosc. Biserica o cunosc, dar parcă nu mai este așa cum era. Avea alt acoperiș.

— Dar unde ai fost plecat, părinte?

— Am fost până aici, în pădure.

Starețul a pus să se tragă clopotele mănăstirii și a adunat în biserică tot soborul, care avea 300 de călugări. Apoi l-a adus pe acest călugăr în mijlocul bisericii și l-a pus în fața catapetesmei să-l vadă toți călugării și l-a întrebat:

— Părinte, dintre toți acești călugări, cunoști pe vreunul?

— Viu este Hristos, nu cunosc pe nici unul! a răspuns el.

— Dar voi îl cunoașteți pe acest călugăr? a întrebat starețul pe monahi.

— Nu-l cunoaștem, au răspuns ei.

— Părinte, dacă spui că ai plecat de un ceas de aici, cine era stareț când ai plecat? a întrebat atunci starețul.

— Avva Ilarion.

— Cine era eclesiarh?

— Avva Ambrozie.

— Cine era econom?

— Avva Chiriac.

— Cine era veșmântar?

— Avva Gherontie.

Atunci a spus starețul:

— Mare taină s-a descoperit între noi. Să vină arhivarul mănăstirii. Și i-a spus: „Du-te și adu arhivele mănăstirii aici pe câteva sute de ani în urmă și caută când a fost rândul acesta de călugări".

A căutat cu 50 de ani, cu 100 de ani; a căutat cu 200 de ani, cu 300 de ani și nu se găseau. Și a căutat cu 355 de ani și a găsit niște registre mâncate de carii, vechi, rătăcite prin podul mănăstirii. Când a început a citi cutare, cutare, i-a găsit.

— Părinte, dar când ai plecat?

— Trebuie să fie un ceas și ceva.

— Părinte, dar care a fost lucrul pentru care te-ai rugat lui Dumnezeu?

— Eu mă rog de multă vreme și citesc rugăciuni la Maica Domnului ca să-mi arate Mântuitorul ceea ce spune în Psaltire: „O mie de ani înaintea ochilor Tăi, Doamne, sunt ca ziua de ieri care a trecut!”

— Părinte, iată că Preasfântul și Preabunul Dumnezeu ți-a împlinit cererea sfinției tale. N-ai vrut să crezi, sau ai crezut, dar ai vrut să te convingi. Iată, de când ai plecat au trecut 355 de ani!

Bătrânul a început a plânge. Stareţul îi vorbi:

— Vezi, părinte, că ți-a arătat Dumnezeu minunea pentru că te-ai rugat cu credință? Dacă 355 de ani ți-au părut ca un ceas, acum crezi că o mie de ani sunt ca o zi înaintea lui Dumnezeu?

— Cred, părinte!

Atunci stareţul a poruncit ca un preot să se îmbrace repede în veșminte. A adus Sfintele Taine și l-a împărtășit pe bătrân în fața tuturor.

Bătrânul a primit Sfintele Taine și a zis:

— Părinţilor, iertaţi-mă, că mare uimire mi s-a făcut.

Fața lui lumina ca soarele. Apoi a cerut iertare de la toţi și a murit în biserică.

Și s-a dus la rai, la frumusețile pe care nimeni niciodată nu poate să le descrie, căci spune Sfântul Apostol Pavel: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”. La care frumuseți să dea Bunul Dumnezeu să ajungem și noi, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale și ale tuturor sfinților Săi. Amin.